

ржката нѣкоя монета, ще те остави. После ще дойде другъ, трети и т. н. . . Затова пара у насъ не оставаше. Притискаха ни много цинцаритѣ.

Ние изваждаме български пари и имъ ги показваме. „Дайте, казватъ, да видимъ нашия царъ!“ и се трупатъ около монетитѣ.

Следъ обѣдъ на 20 септемврий (въ стаята ни на-
хлуха десетина момчета, ученици отъ Владимирово. И

Ученици отъ с. Владимирово, които бѣха пристигнали отсамъ границата единъ день, преди да я минатъ нашитѣ войски.

тѣ, като видѣли, че румънцитѣ се оттеглили, не могли да се стърпятъ и прескочили въ Бдинци, което отстои отъ тѣхното село само на 3 клм. Разговаряме съ тѣхъ за училището имъ, за пѣснитѣ, които знаятъ, за България. . . Очитѣ имъ сж свѣтнали, съ разширени зеници — не могатъ да сдържатъ радостта си, че вече

ще учатъ на родния си езикъ, че ще четатъ български книги и ще пѣятъ български пѣсни. Питаме ги, дали знаятъ „О, Добруджански край!“ Оказа се, че само едно, по-богатичко момче, било слушало за тая пѣсенъ въ Добричъ. Другитѣ не знаятъ нищо.

Изпратихме ги привечеръ до границата. Тамъ вече свободно пасѣха стада овци, а овчарчетата се трупаха около опустѣлия румънски постъ. Нашитѣ гостенчета се упжтиха къмъ тѣхъ. Бѣше притѣмнѣло, но тѣ вече не се страхуваха отъ тъмнината.

Рано, въ зори, на 21 септемврий преди още да сж дошли войсковитѣ части, ние сме на граничната линия.